

ваніе къмъ неѣжъ, и азъ ти казахъ, че не е добро да ся сърдишь и гнѣвашъ на сестра си. Нѣкога ты размышлявашъ, що си направилъ въ вчерашній-тъ день, и ми казувашъ че го помнишь. Нѣкога не можешъ да помнишь име-то на нѣкое дѣте или момиче, и казувашъ, че си го заборавилъ.

Нѣкога, като кажешъ урокъ-тъ си, казувамъ ти да идешъ да поиграешъ малко, а ты размышлявашъ малко и чувствувашь тогава, че желаетъ да теглишь кола-та си, и опредѣлявашъ изведнаждъ да идешъ да направишь това, и казувашъ: Отивамъ. Единъ день Елена ти ся моли да идешъ да и' направишь една къщичка, но ты не щѣя да идешъ, и каза: Не отивамъ. Когато си прочее печаленъ или оскърбенъ, добръ или зълъ, привѣтливъ или сърдитъ, когато помнишь, или забравяшь, или опредѣлявашъ, тогава душа-та ти чувствува, разумѣва, или дѣйствува. Не е отъ душѣ-тъ ти една часть, която разумѣва, друга, която чувствува, и друга, която дѣйствува: защото душа-та ти нѣма части. Тя е една и иста, която не ся раздѣля на части. Ты си истый който размышлявашъ, и чувствувашь, и дѣйствувашь. Разумѣвашъ ли мя?

И. Струва ми ся че разумѣвамъ добръ, мамо; но азъ мыслижъ, че могъ да разумѣвамъ и да усѣщамъ, и да дѣйствувамъ съ много способности, различни отъ колкото ми каза.

М. Несумнѣнно, сыне. И за това имаме и много други, и различни имена, които упо-